

“Τα μέσα της Χάριτος εναντίον της αμελείας είναι η ευχή, τα δάκρυα και η πίστη”

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η αμέλεια είναι τρομερός επίβουλος της ζωής μας. Πολλές φορές με αδίκησε, και δεν παύω να την θεωρώ ως τον πιο αδιάλλακτο εχθρό μας. Η προσπάθεια του Γέροντος [οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή] να μας προφυλάξει από αυτήν και η βαθιά εμπειρία του όσον αφορά τους δολίους και δαιδαλώδεις τρόπους με τους οποίους μπερδεύει και περιπλέκει τα θύματά της, μας επιβάλλει να αναφέρουμε κάτι και γι' αυτόν τον εχθρό μας.

Στην γλώσσα των Πατέρων λέγεται ακηδία, αλλά και αμέλεια και ραθυμία· όλα σημαίνουν το ίδιο, τον ψυχικό θάνατο. Δεν θα αναφέρουμε εδώ τους ορισμούς των Πατέρων γι' αυτόν τον όλεθρο, παρά μόνο ότι περιλαμβάνεται στους οκτώ λογισμούς της κακίας ως περιεκτικό κακό. Θα αναφέρουμε μόνο ωφέλιμα αποσπάσματα από την εμπειρία του Γέροντος, χρήσιμα στην δική μας ιδίως γενεά.

Σε σχετικές ερωτήσεις μας, απαντούσε ότι η αμέλεια είναι η κύρια αιτία της αποτυχίας του ανθρώπου στον πνευματικό σκοπό του. Τον ρώτησα κάποτε· πώς οι Πατέρες προβάλλουν ως αφορμή την κενοδοξία; Και απάντησε: «Ναι και αυτή μας

επιβουλεύεται, αλλά όχι όλους παρά μόνο όσους ξεγελάσει και πάλι λίγους, γιατί η κενοδοξία φθείρει τους συγκεντρωμένους θησαυρούς, ενώ η αμέλεια δεν αφήνει να τους συνάξεις.

Η αμέλεια μοιάζει με ανομβρία, που δεν αφήνει να φυτρώσει τίποτε. Η κενοδοξία βλάπτει όσους έχουν καρπό, όσους έχουν προχωρήσει, ενώ η αμέλεια ζημιώνει όλους. Εμποδίζει αυτούς που θέλουν να ξεκινήσουν και σταματά αυτούς που προχώρησαν. Δεν επιτρέπει την μάθηση σε αυτούς που αγνοούν και εμποδίζει την επιστροφή σε αυτούς που πλανήθηκαν. Δεν αφήνει να σηκωθούν όσοι έπεσαν και γενικά είναι όλεθρος για όσους αιχμαλωτίζονται από αυτήν. Με πρόφαση τις φυσικές ανάγκες και τον κόπο που προέρχεται από τον αγώνα, γίνεται αυτή η απατηλή πιστευτή και ως καλός αγωγός -η ακηδία- μας μεταφέρει και μας παραδίνει στην φιλαυτία, τον γενικότερο εχθρό. Μόνο η ανδρεία ψυχή, με βάση την πίστη και την ελπίδα προς τον Θεό, ανατρέπει αυτήν την επιβουλή διαφορετικά, γλυτώνει δύσκολα όποιος έχει άγνοια από αυτά τα δίχτυα. Ταλαιπωρεί πολύ αυτούς που μένουν μόνοι και όσους αποφεύγουν την προγραμματισμένη ζωή, ενώ αδυνατεί να βλάψει τους υποτακτικούς και αυτούς που διακονούν. Αφετηρία της ακηδίας είναι η απελπισία, η μικροψυχία και η συστολή της Χάριτος για πολύ καιρό. Το πρώτο ξεκίνημα είναι ο λόγος της 'οικονομίας' για δήθεν ασθένεια ή αδυναμία, και το τέρμα της η ολοκληρωτική απιστία, αναίδεια και αχαριστία. Σε αυτούς που ησυχάζουν μόνοι, η αρχή γίνεται από την παράλειψη του κανόνα και τον τύπου της ζωής τους, και αυξάνει, αν δεν προσεχθεί έγκαιρα. Αλλά σε όσους διαμένουν με πολλούς έχει την αρχή της στην αργολογία και την κατάκριση". [...]

Τα μέσα της Χάριτος εναντίον της αμελείας είναι η ευχή, τα δάκρυα και η πίστη.

Από Το Βιβλίο Του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, Ο "Γέροντας Ιωσήφ Ο Ησυχαστής, Βίος, Διδασκαλία, Η 'Δωδεκάφωνος Σάλπιγξ", Έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.